

Plantejar i posar

És habitualment amb el verb *plantejar* que expressem l'acció de promoure o suscitar una pregunta, una qüestió, un problema, un interrogant, etc., amb el propòsit que se'n parli i que es faci tot el que calgui per a la seva solució. Aquest és exactament el significat —l'únic— que el Diccionari Fabra atribueix al verb *plantejar*, que defineix amb els termes següents: «Suscitar (un problema, qüestió, etc. a resoldre), posar-los en condicions, en vies, de resoldre'l».

Al costat del verb *plantejar*, però, actualment s'usa també sovint, amb el mateix significat, el verb *posar*: *posar una qüestió*, *posar una pregunta*, *posar un problema*, etc. Ni el Diccionari Fabra ni la Gran Enciclopèdia Catalana, que dediquen, com és natural, un bon espai als diversos significats i casos d'aplicació del verb *posar*, no recullen aquest significat, i hom se sentiria fàcilment induït a pensar que aquest ús constitueix un gal·licisme, car el francès recorre sempre en aquests casos al seu verb «poser»: «poser une question», «poser un problème», etc. Tanmateix, no seria prudent ni enraonat de condemnar aquest ús del verb *posar*, com si es tractés indubtablement d'un gal·licisme declarat, sense abans haver tingut en compte quins són els autors que hi han recorregut, i sense prejudici també que un altre dia hom estudiï o consideri més a fons aquesta qüestió.

Cal citar, en primer lloc, un dels exemples amb què el Diccionari Fabra il·lustra el signi-

ficat del mot *qüestió*: *Una qüestió ben posada és mig resolta*. Sembla força clar que en aquesta frase el verb *posar* és perfectament substituïble per *plantejar*, encara que més aviat li atribuiríem la idea de «exposar» que no pas la de «suscitar» o «promoure». Tenim anotats, però, d'altres exemples més clars, tots ells d'escriptors i lingüistes de molta autoritat: *Si la profunditat i la intensitat de la romanització a la terra on havia de forjar-se la llengua catalana són indiscutibles, cal ara posar una nova qüestió* (Badia i Margarit, *La formació de la llengua catalana*, pàg. 55); *En poques èpoques literàries havia estat posada, com en aquests darrers temps, la qüestió del paper que li toca fer al poeta* (J. V. Foix, *Els lloms transparents*, pàg. 41); *...el problema que potser ell mateix, en el seu confús; però autèntic fervor cristià, no es va posar mai teòricament* (Carles Riba, *Classics i moderns*, pàg. 37); *Eugent d'Ors ha posat el problema, més ben dit, ha exposat el mal en conjunt...* (Carles Riba, *Op. cit.*, pàg. 100).

No cal dir que podríem adduir molts més exemples de *plantejar*, que és, com hem dit, el verb d'ús normal en aquests casos. És ben evident, doncs, que ha de merèixer la preferència, però si hom, en algun cas, creu convenient de decantar-se per *posar*, els exemples citats han de privar que el seu ús li sigui retret.